

imod, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Jeg vil haabe, at Udvalget hurtigt maa kunne tilendebringe sit Arbejde, saaledes at Kommunerne og de aldersrentenydende meget snart kan faa Rede paa, om der kan forventes ydet Hjælp paa samme Maade, som der blev ydet Hjælp i Fjor, og jeg vil i denne Henseende ganske bestemt pege paa, at det er Kommunerne, der yder Hjælpen i Henhold til Forslaget, at Kommunerne er frit stillede og kan foretage det Skøn, som det menes at være nødvendigt at foretage, naar Hjælpen skal ydes de gamle. I § 2 er det bestemt, at Værdien af det Kvantum Brændsel, der kan ydes, ikke maa overstige 40 Kr. for samlevende Ægtefæller, der begge er berettigede til Aldersrente, og 35 Kr. for enlige Personer. Nu hørte jeg af det ærede Medlem Hr. Vesterager, at man ikke turde overlade det til Kommunerne at skønne over, hvorvidt de aldersrentenydende kunde trænge til en saadan Hjælp, vi skulde her i Rigsdagen tage Stilling til Sagen, og forstod jeg det ærede Medlem ret, mente han, at Rigsdagen i Virkeligheden burde afvise den. Det ærede Medlem sagde ikke et eneste anbefalende Ord om Lovforslaget. Han gjorde endogsaa stærke Indvendinger imod det, idet han sagde, at der nu slet ikke var nogen Grund til at lovgive paa dette Omraade, efter at vi havde faaet Prisfald, havde faaet billigt Brændsel, og at det var ganske unaturligt at fremsætte et Forslag som dette, eftersom der nu ogsaa var fremsat et Forslag om en almindelig Forbedring af de aldersrentenydendes Stilling. Heroverfor har jeg allerede sagt, at selv om Lovforslaget, hvorefter Aldersrenteloven bliver revideret, bliver vedtaget i denne Rigsdagssamling, træder de ændrede Sætsler, den forbedrede Understøttelse til de gamle, først i Kraft til April 1926, saa det ærede Medlems Bemærkninger gælder ikke.

Jeg maa som yderligere Anbefaling for Lovforslaget ud over den Anbefaling, der allerede er givet, henvide til, at der i afvigte Sommer eller i Foraaret er holdt en Del Møder rundt omkring i Landet af Hjælpekasserne. Jeg har været til en 2—3 af disse Møder, og det har paa alle Møderne været fremhævet baade fra konservativ, fra Venstres og fra radikal og socialdemokratisk Side, at det var nødvendigt at komme de gamle til Hjælp, de kunde ikke klare sig med den Understøttelse, de faar i Henhold til Aldersrenteloven. Jeg vil tro, at det ærede Medlem Hr. Vesterager vilde gøre vel i ogsaa for sit Partis Skyld at være

noget mere lydhør overfor de Krav, der fremsættes fra Kommunalbestyrelsernes og Hjælpekassernes Side, og som hans egne Partifæller har været med til at understøtte.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hedegaard. Han sagde, at hvis man havde vedtaget det Aldersrenteforslag, som Venstre fremsatte i Fjor, havde man nu ikke behøvet dette Forslag, man havde da faaet en Ordning, hvorefter de gamle kunde hjælpes ved selve Aldersrenteloven. Jeg finder ikke Anledning til her at komme ind paa en Drøftelse af selve Aldersrenteforslaget. Jeg vil kun fremhæve, at det ikke var muligt her at samle et Flertal for de af Venstre stillede Ændringsforslag, og jeg tror ogsaa, det var rigtigt, at de blev forkastet. Selv om disse Ændringsforslag var blevet til Lov, tror jeg dog, at man fortsat vilde have haft en Diskussion om Aldersrenteloven. Derimod er det mit Haab, at man nu i det andet høje Ting kan faa tilvejebragt Enighed om det Forslag, der er gaaet derop, saaledes at det bliver sidste Gang, det bliver nødvendigt at fremsætte en særskilt Lov om Brændselshjælp til de aldersrentenydende. Men denne Gang er det nødvendigt, og jeg beder det høje Ting om dets Velvillie til, at Forslaget kan faa en hurtig Behandling, og at det kan faa en saadan Skikkelse, at de aldersrentenydende kan være tjente dermed.

Holger Larsen: Jeg mangler næsten Ord for at kunne udtrykke min Forbavselse og ogsaa min Beklagelse over den Stilling, det konservative Partis Ordfører (Vesterager) har taget til denne Sag. Det er jo ikke længere siden end sidste Vinter, da den ærede Ordfører var med til at ville forbedre Aldersrenteloven med de 2 Millioner, her er Tale om. Der er altsaa sket en Kovending. Den ærede Ordfører synes nu ikke, at der mere er nogen Grund til at hjælpe de gamle, han siger, de er bedre stillede i Aar end sidste Aar, til Trods for at de da fik Brændselshjælp. Jeg tror, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Han har glemmt, at der er noget, der hedder Forskelshjælpen, der blev ydet i de allerfleste Tilfælde. Lad mig med den højtærede Formands Tilladelse nævne et Par Tal, der viser, hvorledes de gamles Stilling i Virkeligheden er. Lad mig tage et 65-aarigt Ægtepar, hvis Aldersdomunderstøttelse var 1.300 Kr., altsaa 109 Kr. om Maaned. Da Aldersrenteloven den 1. April i Aaret 1923—24 traadte i Kraft, fik vedkommende 67 Kr. pr. Maaned, hvortil der kom et Dyrtdistillæg paa